# BLÁŤULÁCI

## ČISTĚ NÁHODNÉ INTERMEZZO

## S NEČEKANOU OSVĚTOU

*Zde se jistě hodí veselá ‚příhoda z natáčení', protože shodou okolností se nám přihodila.*

*Chodili jsme ve třech na vltavskou náplavku na sobotní trhy. Nakoupili jsme si košík zeleniny, kus domácí sekané, kornout smažených brambůrků a pomalu jsme se šourali po náplavce do Podolí vnitřním traktem. Někdy jsme se usadili na lavičku pod stromy pod ústavem mateřství, někdy jsme si sedli až kousek od domova a spucli kus té sekané, vypili domácí kefír, pováleli se v trávě a jindy jsme všechno donesli až domů a k té sekané jsme si uvařili brambory. Hlavní ale nebyla ani tak sekaná a kefír, jako spíš ten sobotní krásný rituál společného courání mezi stánky a užívání si pospolitosti.*

*V té době, bylo to několik let po velké potopě Vltavy, se pustila Praha do oprav kanalizace v okolí řeky, a tak jsme mohli sledovat, jak se přímo ve vnitrobloku z dětského plácku stává parkoviště pro kanalizační ‚bláťuláky'. Pozor, do určité doby to rozhodně nebylo označení hanlivé a opovrhující, naopak. Bylo to vtipné, štěpné a zábavné. Do určité doby! Kromě velmi nákladných vozů se usadily na plácku pod okny na trvalo také dvě stavební buňky a mnoho harampádí; celé to zakrylo otřískané oplocení. A také se bezmála po roce intenzivních prací po celém okolí rozlinul*

*charakteristický zápach kanálů. Znáte to, jak se říká, že bude pršet, protože smrdí kanály? No tak u nás bylo dvacet čtyři hodin denně před solidní bouří. Shodou okolností od té doby nesnáším vůni manga, protože jsem se touto vůni snažil přebít ten vlezlý smrad.*

*Když jsme jednou ráno vykoukli z balkonku, copak že se stalo, že jde zvenčí smradu o něco více? Zjistili jsme, že se nám za pláckem rozevřela země a v ní zela díra zvíci kola od traktoru. Tato páchnoucí trhlina do země postupně polykala pány v montérkách jednoho po druhém a pak je zase vyplivovala. Takhle se to opakovalo víc jak měsíc a s blížícím se létem to bylo méně a méně snesitelné. Každé ráno jsem mával Jiřímu s Bětkou v náručí na balkóně, a to samozřejmě nemohlo ujít našim Bláťulákům, pracovníkům Pražských kanalizací. Ti už pár dní nikam nelezli, ale všichni stáli u velikého kotle. Ten nejmladší jediný manuálně pracoval, sypal pytle šedého prachu do kotle a na to mu plešatý čahoun předák cákal hadicí čůrek vody. Nejdůležitější (evidentně to byl kapo) byl Dežo Bláťulák. Vypadal, že mu spíchla montérky máma z padáku, měl málo černých mastných vlasů, které roubily čelní a temenní pleš. Na*

*špinavé rozhalence zářil velký hřmotný zlatý řetěz. Stejný kov zdobil kraťounké baňaté prstíky, které velkým pádlem míchaly to bláto (nástřiková izolační hmota).*

*Jiří mi zamával Bětuščinou tlapkou, já jsem jim vesele zamával zpátky a uháněl jsem na tramvaj. Co dělají ti hoši od kanalizačních drah, jsem se nestaral. Jednak mě to nezajímalo, spěchal jsem na tramvaj, a navíc mě silný zápach hodně limituje, pokud je dost vydatný, vydržím opravdu jen velmi krátkou dobu, než se ve vteřině zbavím obsahu svého trávícího traktu. Mám to tak už od útlého mládí. Už jako špuntík v jesličkách jsem pozvracel celé chlapecké záchodky, protože tam přede mnou bylo nějaké extrémně páchnoucí dítě a nespláchlo.*

*Minul jsem páchnoucí hochy u kádě a spěchal jsem na tramvaj a až třeba večer jsem se dozvěděl, že na mě pokřikovali a vedli diskuse na téma ‚kdo je táta a kdo máma'. Jiří to zaslechl z ložnice, když stlal postele. Tím vždy ale veškerý náš zájem o partu Bláťuláků skončil a nevšímali jsme si jich.*

*Jednoho sobotního rána bylo opravdu pod mrakem a tlak nebyl nic moc, tudíž naše obří jáma v našem vnitrobloku mohla klidně soutěžit jen s kafilérkou za*

*horkého léta. V soutěži bychom určitě vyhráli. A tak jsme si vzali jsme si košík, espresso do termosky, peněženku, kostkovanou velikou utěrku, nožík a vydali jsme se na náplavku do davu koupěchtivých Pražanů, kteří věří, že sytě rudá rajčata v červnu jsou ráno utržena ve sklenících na Zbraslavi, stejně jako čerstvé papriky či cibulky, které jsou ogumičkovány s vizitkou España. Hned z kraje trhu jsem vsadil Bětku do tašky přes rameno, Hedviku do universální aktovky na ramena a Jiří se chopil peněženky. Už tenkrát jsem si připadal velice ušlechtile a patřičně: na ramenou děti, koš na žrádlo a můj hodný farmář s penězi zmizel mezi stánky. Takhle jsme procházeli kolem stánků, které měli vždy to samé a minimálně všechno bylo kupováno od velkoobchodů. A jako vždy jsme se zaopatřili bouchanou sekanou, litrem jablečného moštu, nějakými květinami, bylinkami, kusem uzeného, nějaký jogurtem a pórkem. Došli jsme až Na Palackého náměstí, kde pokračoval trh v gardu klasického blešáku. Prodejci se váleli po chodníku na šátcích, kde měli vyloženy věci, které se o pár ulic válely u popelnic. Smáli se, diskutovali mezi sebou a sem tam okolojdoucí případné kupce posílali do*

*horoucích pekel, když označil skleničku ala Bohumil Hrabal, za víc než předraženou. Tento způsob prodeje a toto zboží nebylo nic pro mě. Jsem pověrčivý a nevzal bych si domů třeba hrneček, konvičku nebo sošku z pozůstalosti, není mi příjemné se těch věcí byť je dotýkat. Nemůžu za to. Otočili jsme se na pětníku a vraceli jsme se opět uvolněně tím blázincem na Výtoň. Holky koukaly do všech stran a když jsme se někde zastavili, tak lidi ve frontě zjistili, že ve výši břicha mají kouzelnou psí hlavičku, která si žádala pohlazení. Vznikala u toho moc příjemná „překvapení" a povídání; nejpřekvapivější byli vždy zahraniční turisté. V domnění, že jim někdo krade peněženku, nahmatali chlupaté bílé hlavičky naši holčiček, které si zpestřovaly čekání ve frontě vizitýrováním cizích kabelek.*

*Doloudali jsme se k Železničnímu mostu, a protože se nám nechtělo do toho pekelného smradu a měli jsme všechno pro krásný piknik, nasedli jsme s děvčaty do lodičky. Mladík po nás chtěl štípnout lístek, ale když viděl, jak se pytlíkujeme s holkama, nákupem v košíku s mečíky a pórkem, půlmetrovým kornoutem smažených brambor, usmál se, jako by ani nepracoval pro Dopravní*

*podniky a ukázal nám, kam si máme sednout. Když jsme dosedli, usadil jsem Hedu vedle sebe a Jiří vysadil Bětku na záď, takže jí vyčesaná hlavinka vlála jak v nějakém hollywoodském trháku. Heduška si nehrála na hvězdu, seděla vedle mě jako přibitá a hypnotizovala ten kornout se smaženými bramborovými krucánky. Plavčík měl pruhované tričko a na hlavě čapku a působil úžasně autenticky a pořád se usmíval. Hrál si s mobilem a když viděl, jak ho napjatě sleduji, zavolal do hluku motoru, že jich už má na dně několik. Srdečně se tomu zasmál. Hned jsem přivinul instinktivně Hedu k sobě blíž a zrovna, když jsem si začal lámat hlavu tím, o čem budeme konverzovat dál, vyjeli jsme zpoza pilíře Železničního mostu, přes který projížděl velmi dlouhý a velmi hlučný vlak. Hladina kolem odrážela zvuk nezvykle nahoru do nebe, a tak jsme byli úplně obklopení železným rachotem nebývalé síly. Hedvika se proměnila v chlupatou na mně přilepenou náplast, ale Bětka dál hrdinně setrvávala na plošině zádě a jako filmová diva shlížela po proudu k náplavce, kde už bylo touto dobou boží dopuštění. Pražené se vykolébali k řece na trhy. Ukázal jsem to Jiřímu a teatrálně jsem se zasmál, že je mi těch pitomců*

*líto, protože my už svoji sekanou a mošt máme. Jirka bedlivě hlídal naši bišon star, aby nehupsla do vody, takže jenom kývnul vážně, že chápe, ale nemá čas se tomu věnovat. Vypadal jsem tím pádem jako blbé dítě, které okřikli, aby neplácalo nesmysly. (Takhle vznikají mindráky.) Zachuchňal jsem se do Heduščiny čupřiny a povídal jsem jí, že před námi je Vyšehrad a my bydlíme támhle – tam jak to hodně smrdí, tam za rohem, ale že mi tam nyní nepojedeme, protože na Cindě si dáme oběd a šlofíka u řeky. Cinda, takto Císařská louka, krásný říční ostrov nás přivítal neposečenou trávou a lavičkami hned u vody. Dál v centru ostrova sice byla restaurace s pivem, ale my jsme měli všechno a chtěli jsme se skrýt v rákosí a neposekané trávě, abychom si mohli na čerstvém vzduchu schrupnout. Zarostlá lavička posloužila jako piknikový stůl. Našli jsme si místečko přímo proti kose vyšehradské skály, přímo proti tzv. Libušině lázni, odkud prý Libuše vyhodila z okna zlatou kolébku, a ten, kdo ji najde a vyzvedne, ten… a teď už ani nevím, co se stane, důležité, že jsme měli krásný výhled na řeku a celkem přijatelný vstup do vody. Tam samozřejmě naše holčičky okamžitě zamířily. Tlapinky i*

*čumáčky měly tak umolousané, že bych musel mít srdce z kamene, kdybych se na ně zlobil. Roztáhli jsme prostěradlo, na kterém jsme rozložili nákup, sebe, kávu a upravené jídlo na talířku včetně rajčat. Než jsem nakrájel sekanou a veku, holky na pružných vodítkách švoňaly na břehu a vyčmuchávaly různou havěť. Džíny jsme si nacpali pod hlavy jako polštáře, usadil jsme ty naše šmudly doprostřed mezi nás jako malé děti a dali jsme se do hodování. Nebylo třeba slov. Hukot města se vytrácel nad hladinou Vltavy a všichni čtyři jsme si rozuměly.*

*Rozlomil jsem veku, vytrhl kousíček měkké části a otřel jsem ho o sádlo, co bylo na sekané, na to všechno jsem přiložil teninký kousek sekané a nabídl jsem sousto prvorozené. Bety přivoněla a nějakým zvláštním způsobem přestala ruku s jídlem úplně vidět a otočila hlavičku ke Smíchovské straně ostrova. „Ty to nebudeš? Ahá, on je tam chlebíček. Tak si trhni.“ Nabídl jsem delikatesu Hedunce. Bylo mi trochu žinantní, že jí dávám odmítnuté sousto, ale jí to bylo srdečně jedno. Sousto uchopila opatrně, chvíli meditačně hleděla na řeku a pak vyplivla dokonale od všeho očištěný chleba.*

*„Jé, vy dvě mrchy. Já vám sekanou, chleba se sádlem a vy budete dělat fóry.“ Dívky se dívaly do všech světových stran, a tak jsem toho nechal, podal Jiřímu pořádný ‚zouvák‘ sekané a chleba a ve Vltavě řádně omyté ředkvičky. Byly čerstvé, a tak po nich hořela pusa. Chroupal jsem ředkvičku, v očích slzy, když tu koukám, že Heda i Běta se dostaly ke svazečku ředkviček, co ležel u košíku a chroustaly jednu za druhou. „No maucta, vy budete prdět. Nemůže se jim něco stát?“, otočil jsem se na Jirku, protože on vždycky všechno ví. „Nemělo by. Maximálně jim to vypálí cizopasníky a budou prďánkovat“, přivinul Bětku do klína „Viď, že budeš prďánkovat.“, poplácával ji po zadečku a slečně se to evidentně moc líbilo. Hedvika, když viděla, že je tetě poskytována nějaká oblažující péče, přešla přes improvizovanou hodovní tabuli z utěrky a šla si taky pro poplácávání po prdelce. „Hm, bezva. Už vidím, jak ráno stahuju od stropu dva chlupaté balónky. Ono nestačí, co vyprodukujeme my dva.“ Byla to taková ryze delikátní soukromá velmi oduševnělá konverzace. Tekly mi slzy, jak ty potvory pálily: „Hele, vy dvě, vy máte v tlamách snad azbest, to není normální. Jiříku,*

*uber. Nedávej jim toho tolik, aby se jim nezauzlovala střeva.“*

*„Ty se zauzluješ, jim to chutná a pomůže jim to trávit.“ Viděl jsem, že tátynek je v dobrém rozmaru a že by jim dal sníst celý svazek, takže jsem všechno sbalil, uložil do koše, nechal jsem jenom nalitý mošt, který se nám doposud chladil ve Vltavě a pronesl jsem řeč na téma „Nebezpečné obžerství a zbytek až doma.“*

*Neprotestovali. Leželi všichni na piknikové utěrce a Jirka začal podřimovat. Bylo prostě krásné sobotní poledne a byla by škoda čuchat kanálový odér doma, když jsme mohli polehávat u Vltavy a jen sem tam zaznamenat, že kanály v Podolí jsou stále otevřené. Vltava šplouchala mezi kameny u břehu, neposečená tráva tiše šustila a když projížděly parníky, dobíhaly k nám větší vlnky a cákaly na nás chladivou vodu. Běta se vydala ochutnat kvalitu vody, i když měla svoji mističku s domácí kohoutkovou z cestovní láhve. Hedunka, věrná kamarádka, nemohla jen tak ležet a koukat na tetu, co dělá u vody. Šmrdolily se společně po kolínka ve vodě a vyzařoval z nich až nábožný klid a mír. Byly šťastné. Co Běta, to Heda. Byly na vodítkách, takže*

*kromě zamotání si špagátů, se jim nic stát nemohlo. Všude okolo byla tráva zválená po těch, co hledali v noci soukromí v živém městě plném lidí, a to zválené bylo dokonale upravené tak, že se na tom dalo krásně chrupkat. V dálce za řekou cinkali tramvaje a sobotní poledne odeznívalo. Na Vyšehradě se na skále, kam je přísný zákaz vstupu, povalovaly páry, pily víno, smáli se a v jednom případě to vypadalo, že si projevují náklonnost, nadmíru náruživým způsobem. Byli za kamenem a viděli jsme je jen my; a co? Je to přirozenější, než kdyby si kudlami párali břicha. Navíc našim ratolestem to bylo úplně jedno, protože Bětunka zmerčila pod velkým kamenem říční krysu. Za asistence druhorozené musela vyzkoumat, kam zalezla a co tam pohledává.*

*Bety škrábala pod kamenem a byla urputná. Hedvika ji sledovala a vůbec nechápala, co se děje. Byla radost pozorovat, jak se chtěla zapojit do boje s tím, s čím její družka právě bojuje. Obíhala kolem, po kolínka ve vodě a roztomile Bětuši překážela.*

*Pak ale nastal zvrat. Obě se rozštěkaly, Heda hlasitě a zvonivě, Bětuš hystericky až se zajíkala. Naproti na*

*skále se otočili naším směrem, protože voda nesla zvuk jak správně napnutý buben. Jiří se zvedl a šel se mrknout, jestli tam ta potvora pod šutrem opravdu je, a odehnat naše bojovnice. Ta uvězněná chuděra se evidentně dostala do slepé uličky, protože vodou to asi nešlo a nebylo kudy utéct. Před kamenem byly naše hysterky a za zády šutr. Ideální situace, aby krysa ztratila trpělivost a šla slepě kupředu. To, že Jiří holky odehnal bylo vysloveně načasováno, protože se krysa (nebo potkan) zrovna vydala vstříc svobodě, vyběhla útokem a ihned, jak měla nad hlavou nebe, vyskočila snad metr do výšky a pištěla, jak zdivočelý kung-fu bojovník. Jiří uskočil jen tak tak. Ten hajzlík, mohl mít dobře půl kila, kdyby neuhnul, v pohodě by se mu zavěsil za břicho. Takhle ale dopadl do mělké vody. Stáli jsme všichni jak přikovaní a ten štětinatý holoocasník obloukem zamířil na volnou řeku a za chvilku zmizel pod hladinou.*

*Bylo po pohodě a spánku na dece, ale co, už jsme si stejně odpočinuli a holky už měly nožky od kolínek jako černá párátka. Sbalili jsme zbytky do košíku a vydali jsme se podél ostrova proti proudu. Míjely nás bujaré*

*parníky s firemními akcemi pro zaměstnance, hrálo disko a celé osazenstvo se klátilo na horní palubě. Snad, že tam byli šéfové.*

*„Hele, Jiří, pojď tady si na chvilku sedneme, já se chci bavit. „Jiří si přihnul jablečného moštu „a čím, se budeme bavit?“ Ani to nestálo mnoho námahy, abych mu mohl ukázat, čím jsme se se spolužačkou ze střední školy Zdeničkou, výborně bavili při sledování parníků a jejich osazenstva. Zdeňka byl krásná a byla to Smíchovská Vltavanda. Nikdy neřekla přístav, zásadně se vše odehrávalo v ‚háfnu‘, drtila acylpyrin a míchala ho s indulonou, aby se tím pak celá natřela a mohla sebou plácnout na Cindě do trávy, aby byla bronzově opálená a tudíž krásná. Ke vší té kráse byla ještě úžasně škodolibá; veliké tmavohnědé oči měla obkroužené neuměle tupým pahýlem černé tužky na oči, měla krásné plné rty, ústa měla stejně jako oči jako by byla vždy překvapená, bujarou hřívu nakulmovaných vlasů si odhrnovala z očí hřbetem ruky, krásná a zkažená no morku kostí (taková být chtěla, samozřejmě to byla vzorná premiantka, ale na celé okolí vrhala stín fame fatale, což se jí v mém případě dařilo dokonale.) Párkrát*

*jsme takhle trávili čas na Cindě nebo břehu u přívozu a bavili se sledováním tanečních kreací zoufalců na parnících, které vezly statečně svůj náklad radosti a štěstí do Štěchovic a zpátky. Nenudili jsme se tenkrát a nenudili jsme se ani tehdy na lavičce, holky jsme zabalili do tenké deky a sledovali parníkové defilé.*

*„Sleduj“. Od centra Prahy si to hasil parník plný mužů v oblecích, kteří kmitali do rytmu čehosi dunivého, jejich partnerky (asi manželky) v dlouhých večerních šatech připomínaly tanec svatého Víta. Hudba dohrála, všichni se dozmítali a následoval frenetický potlesk. Když nás parník míjel, bylo vidět, že zdroj toho randálu je skrytý pod horní palubou, která tvořila střechu nad tanečním parketem. Jeden pán tak křičel do mikrofonu nesrozumitelný text písně, že nám vzbudil Bětušku. „Co tu děláš kravál, debile. Budíš mi dítě!“ Zavolal jsem na něj, ale byl to čistě privátní pokus o vtip, který se ztratil v dunění hudby. Jiří se smál a něco mi povídal, ale vůbec mu nebylo rozumět. To už se vzbudila i Hedvika a bylo jasné, že těch pár parníků, co projelo, nám muselo stačit a že se budeme muset vydat k domovu.*

*Holkám oschly tlapky, ještě si vzaly kousíček sekané, napily se z láhve čisté kohoutkové vody a hotovily jsme se k návratu do Podolí. Protože jsme věděli, že přívoz u Zlíchova jede až za hodinu. Od přívozu, tam, kde nás vysadili, to pojede za chvilku a zastavuje zase u Železničního mostu. Nebylo, co řešit. Holky z toho stálého pobíhání a cpaní se sekanou a bagetou byly unavené a ospalé. Sluníčko začínalo hřát víc a za čtvrt hodinky čekání jsme se ještě stačili všichni čtyři vyčurat do Vltavy, nahlédnout pod placáky u břehu, jestli tam nejsou skákací potkani, a nakonec i nastoupit do lodičky, kde opět seděl ten příjemný námořník. Ten člověk byl vysloveně opravdu velmi vstřícný, ani na cestě zpět mě nenutil, abych vyrval z košíku peněženku s legitimací. Podal jsem mu dvě dvacetikorunové mince za holky, usmál se a hodil drobné do plechovky, kterou měl asi pro takové případy přidrátovanou na baldachýnové tyči.*

*Podjeli jsme pod mostním pilířem. Vlak nad námi tentokrát nejel, takže jsme si na zpáteční cestě mohli užít o malinko víc slyšitelnosti. Ale opravdu jen o malinko. Motor lodičky dělal kravál, jako by nám chtěl bouchnout v lodi a já jsem jako vždy všechno dramatizoval.*

*Vyprávěl jsem Hedvice, že když to bouchne, tak nás vrak stáhne na dno a my budeme pohřbeni společně v tom mokrém hrobě na dně Vltavy vedle zlaté kolébky, kterou tam hodila kněžna Libuše z okna Libušiny lázně. Tohle jsem všechno hodně hlasitě říkal Jiřímu a defacto celému osazenstvu lodičky. Bavil se plavčík, bavil se i mladý bicyklista, a na jeho účet jsem se zase bavil já: jeho lesklý černý přiléhavý cyklo úbor dokonale vykresloval všitou gelovou vložku proti otlačeninám hýždí, a protože cyklista nebyl jistě začátečník a trikot neměl na sobě první den, všitá ‚gelovka' se mu častým používáním krapet shrnula do jednoho žmolku, díky kterému působila dojmem řádně nadité pleny v dupačkách. Nebavila se jen dáma vedle cyklisty. Držela se svého bicyklu a to, že byly na palubě dva bišoni, s ní ani nehnulo. Bylo nám to jedno. Hedvika mi olizovala nos a zrychleně dýchala, neklamný znak, že se chystáme zvracet. Už byl čas, abychom byli na pevné půdě. Ještě párkrát šplouchla Vltava o bok lodičky a už tu byl ponton. Sebral jsem deku, košík s pórkem, bagetou, cibulí, láhví se zbytkem moštu, Hedviku do podpaždí, a protože dvojice s koly stála za námi, musel jsem se cpát*

*mezi prvními. Parník, co jel kolem, rozvlnil všechno kolem. Zmítal já v náhodném rytmu zvlněné hladiny a Hedvika se mi zmítala v podpaží, protože už chtěla za Betynkou dolů. Díky bohu byl Jiří už na pontonu, takže mi odebral tu malou vzteklinu a postavil ji na zem. Bětka už stála na nábřeží, zevrubně očuchala Hedu, jestli je v pořádku, a já jsem vylezl po schodech pontonu jako brundibár.*

*Šli jsme domů přes park zadním traktem a už od Vyšehradského tunelu jsme jasně rozeznávali delikátní tóny páchnoucích akordů, které naše jáma vydávala. Zcela přirozeně, čím víc jsme se blížili domů, páchla jáma vydatněji. Když jsme se přiblížili k domovu na dohled, k našemu překvapení stále ještě zela. Jen z ranní jámy, která zela tak nějak normálně do půldruhého metru, nyní zela jako vstup do pekla asi čtyři metry v průměru. Čekali jsme, že v sobotu už budou bláťuláci pryč a jáma bude zakryta, tudíž bude vzduch na balkoně snesitelný.*

*U kotle ale bylo nadmíru ‚živo'. Vysoký plešatý předák stál opřený o lopatu a napouštěl hadicí vodu do kotle, kulatý bumbrdlíček také stál u kotle a sledoval, jak*

*‚…v potoce se voda točí, podemele tvoje oči…‘, a také tam byl nakonec i ten mladík, který od rána tahal pytle se speciální směsí, která měla zachránit kanalizaci v Podolí. A ten jediný pracoval. Stále tahal pytle. Sundal pytel z palety, dovlekl ho na kraj kotle, nožem ho roztrhl a obsah se vysypal do bezedného kotle. Jak jsem to odhadl, odtahal šest palet toho kouzelného prášku.*

*Na holkách bylo znát, že jsou z toho zápachu úplně zmateny. Dalo by se to přirovnat k zahlcení informacemi. Zápach všech kanálů z celé Pankráce se při své cestě k Vltavě mohl projevit a vyjít o pár set metrů dřív na povrch. Bylo v něm tolik informací, že holky vůbec netušily, co se vlastně v těch zprávách píše. Courali jsme se k domovu. Hlad jsme neměli, o čistém vzduchu jsme přestali uvažovat a začínalo být teplo. Heduš s Bětkou se rozhodly, že si ještě udělají zastávku pod borovicemi u volejbalového hřiště. Měly to tam rády a nebyl důvod se s nimi dohadovat. Popošli jsme pod borovice a znaveni z toho nicnedělání jsme se opět usadili na deku. Jíst už moc nebylo, ale zbyla ještě troška vody, na kávu bylo horko. Děvčata se šmrdolila v jehličí a my jsme si jen tak povídali, jak se nám ten nákup povedl, že ta sekaná byla*

*výborná, že už mají holky nožičky určitě celé ušoupané, že ten mošt byl drahý, ale skvělý a jak je prima bydlet u Vltavy a že bychom mohli v podvečer zajít s děvčaty na Veslařský ostrov, kde je taky moc hezky. A že jsem někde četl, že je tam zastávka přívozu, a tudíž bychom mohli někdy zkusit výlet na Zbraslav a tam do kopců. Že by to holkám udělalo dobře a byl by to celodenní výlet. Imaginárně jsme si plácli, že tedy večer půjdeme zkontrolovat, jak to jezdí od Botelu a zvedli jsme se k odchodu. Byli jsme asi dvě stě metrů od dveří domu.*

*Obešli jsme živý plot a já zdálky slyším útržky rozhovoru ,…to je máma…, proč? … nosí tašky se žrádlem… hele nechte toho… no co? teplouši… a ten starší je táta. Se zeptej, jestli to mámě udělá dobře… ha ha ha…hele, bacha, už jdou… rodinka…*

*„Dobrý_ý den.“ Zahlaholil strážce lopaty a hadice.*

*„Dobré odpoledne.“ Odpověděl jsem maximálně přirozeně, usmál jsem se a snažil jsem se pohybovat stále stejně rychle, aby si ti pitomci nemysleli, že se chceme vyhnout debatě.*

*Plešatý předák čekal asi jinou reakci a proto přidal: „Dobrý_ý dén, to bude hezký dén. Cóo?“*

*„Dobrý den. No, asi jo? Určitě, bude. Proč mi to už podruhé říkáte?“*

*Předák si palci povytáhly kšandy od zaprášených lacláčů, které nikdy neviděly pračku, prohnul se v bocích, složil ruce na prošedivěle ochlupené obnažené hrudi, nastavil tvář slunci a pokračoval: „No, jó, sluníčko, co… to bude teploučko, že jo. Teploučko. To máte rádi, ne?“*

*Inu, všechno spělo k velké taškařici a kdybych to tu celé chtěl popsat, byla by to dlouhá kapitola, a hlavně by nebyla o bišončích holčičkách, které byly znaveny horkem, všudypřítomným smradem (vlastně přívalem depeší) a také měly plné pupíčky.*

*O tom, jak se to celé vyřešilo u kádě, o tom, jak je dobré nenechat si zbytečně nic líbit, tak o tom si jistě popovídáme jinde a jindy. Proč si kazit náladu, nám tehdy večer úplně stačilo, že jsme pozdě v noci slyšely dunění hluboko ve vyšehradských kasematech, pak opět dlouhé dunění, jako bych chtělo vyjet v Podolí Metro a pak už bylo úplné ticho.*

*„Ty hele“ obrátil se ke mně Jiří „slyšel jsi to? To znělo…“*

*„Jo, přesně, to znělo jako by jim tam všechno, co tam ti mameluci naprali, spadlo.“*